

Teesie

2015 – 2016 / 1 (78)

TURINYS

REDAKCIJOS ŽODIS	3
PRABĖGUSIOS VASAROS AKIMIRKOS	
Vieno klieriko vasaros nuotykis.....	4
IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO	
Seminarija - artimo meilės mokykla.....	6
SUSIPAŽINKIME	
Naujasis seminarijos rektorius kun. dr. Hans Friedrich Fischer.....	8
PASIDALINIMAS MINTIMIS	
Dievui pašvęstas gyvenimas.....	10
Ses. Joana (Kristaus Karaliaus seserų kongregacija).....	11
Ses. Monika Teresė (Apaštaliųjų Šv. Jono seserų kongregacija).....	13
Ses. Teresė Faustina (Apaštaliųjų Šv. Jono seserų kongregacija).....	14
Br. Giedrius (Švč. Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo kunigų Marijonų vienuolija).....	15
ŠVENTŪJŲ RAŠTAI	
Kopimas į Karmelio kalną.....	17
NUSIŠYPSOK	18
SEMINARIJOS KRONIKA	19

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
 Kalvarijų g. 325
 LT – 08420 Vilnius
 tel. (8 – 5) 270 16 02
 www.seminarija.lt
 www.facebook.com/Vilniausseminarija

Redaktorius: Gediminas Grigaliūnas
Bendradarbis: Arnas Vainauskas
Fotografas: Robert Voičan

Redakcijos žodis

Malonė, gailėstingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Šventosios Dvasios, kuri gyvena mumyse!

Mylimieji *Teesie* skaitytojai, ruduo mus pasitiko ne tik su nukritusių lapų šūsni, pirmosiomis šalnomis po karštos vasaros, bet taip pat ir atsinaujinusia *Teesie* komanda. Išreikšdama savo pasitikėjimą, *Teesie* redaktoriaus pareigas seminarijos vadovybė patikėjo V-o kurso klierikui Gediminui Grigaliūnui, redaktoriaus bendradarbis džiaugsmuose ir varguose – I-o kurso brolis Arnas Vainauskas, o už naujas nuotraukas galime padėkoti I-o kurso klierikui Robert Voičan, kuris perėmė fotografo darbą.

Svarstant, kokia tema turėtų tapti pirmojo 2015 - 2016 mokslo metų numerio jungiamąja grandimi, *Teesie* komandos žvilgsnis neatsitiktinai sustojo ties pašvęstuoju gyvenimu. Ne tik todėl, kad šie metai yra pašvęstojo gyvenimo metai, bet taip pat ir dėl to, kad kiekvienam krikščioniui svarbu iš arčiau pažinti įvairias šventumo formas, šiuo atveju – pašvęstojo gyvenimo dvasingumą, kuriam Viešpats pašaukia moteris ir vyrus, idant šie ypatingu būdu taptų skaistais, neturtingo ir iki kryžiaus mirties klusnaus Viešpaties Jėzaus Kristaus pasekėjais. Išlikdami ištikimi Tradicijos dvasiai, Vatikano II Susirinkimo Tėvai deklaravo, jog „Evangeliniai Dievui pašvęstojo skaistumo, neturto ir klusnumo patarimai [...] yra dieviška dovana, kurią Bažnyčia iš savo Viešpaties priėmė ir jo malone nesiliauja ją puoselėjusi“ (Dogminė konstitucija apie Bažnyčią *Lumen Gentium* 6.43). Kviečiame jus, ištikimi *Teesie* skaitytojai, susimąstyti apie pašvęstojo gyvenimo asmenų kasdienybę, jų maldos gyvenimą, radikalų apsisprendimą tapti broliais ir seserimis daugybei žmonių šitaip įkūnijant Jėzaus Kristaus meilę žmonijai. Siūlome jums ką nors įsiminti ir apmąstyti, įtraukti į kasdienį savo dvasingumą, idant kiekvieno iš mūsų širdies vienuolyne išgirstumėm ten ištis savąja malone gyvenančio, bet ne visada dėl kasdienybės rūpesčių pastebimo Viešpaties balsą.

Dėkojame šio seminarijos laikraščio bendraautoriams – visiems broliams ir seserims, kurie aukoja savo laiką, idant su kitais pasidalintų tuo, ką turi savyje geriausio. *Teesie* laikraščio nebūtų, jeigu nebūtų žmonių, kartu su Švč. Mergele Marija ištarusių Dievui „Teesie tavo valia“.

Teesie redakcija

Prabėgusios vasaros akimirkos

Kl. Marius Jocys,
I kursas

**Vieno klieriko
vasaros nuotykis**

Saulė, poilsis, pajūris, kelionės, nuotyčiai – labai šilti žodžiai, kurie turbūt geriausiai apibūdina vasaros atostogas. Tačiau jaučiu, jog nesuklysiu teigdamas, kad seminarijos klierikui pasakius žodžius „vasaros atostogos“, į galvą jam visų pirma ateina kitos mintys. Kiek žinau, klierikų vasaros tam tikra prasme yra kitokios. Manau, kad jos yra labai darbingos, turiningos ir kupinos iššūkių. Neįsivaizduoju klieriko visą vasarą besisūpuojančio hamake. Praktika, klebonas, stovykla, žygis, rekolekcijos, malda – ar tik ne šie žodžiai sukasi klierikų galvose jiems sugrįžus į seminariją po vasaros atostogų? Ši vasara ir man, ką tik baigusiam parengiamąjį kursą, buvo „kitokia“. Nepaisant to, kad neturėjau specialių užduočių, paskyrimų konkrečiai tarnystei, ją praleidau aktyviai ir turiningai, todėl šiame straipsnyje norėčiau trumpai papasakoti apie savo vasaros nuotykius, kurie iš tiesų yra tik vienas vieno klieriko vasaros nuotykis.

Pirmosios 2015-ųjų metų vasaros dienos neužmiršiu dar ilgai. Birželio 1-ą dieną mūsų seminarijoje vyko mokslo metų uždarymo šventė, kurios su nekantrumu laukėme visi buvusieji seminarijos parengiamajame kurse. Šventės metu mus pasiekė puiki žinia – rektorius paskelbė, kad visi esame priimti į „didžiąją seminariją“ tęsti studijų ir rengtis kunigystei. Po šios žinios, sekė ir kita puiki žinia – mūsų kursui buvo numatyta dešimtys dienų tarnystė seminarijoje. Jai pasibaigus, birželio 21-ą dieną, prasidėjo mūsų vasaros atostogos.

Neilgai trukus, birželio pabaigoje, vyko ilgai lauktas renginys – Lietuvos jaunimo dienos 2015.

Tarp čia susirinkusių 6000 jaunuolių buvau ir aš. Kartu su savo parapijos bei Klaipėdos jaunimu leidomės į „lobio“ paieškas, kurias įkvėpė šių metų teminė frazė iš Šventojo Rašto: „Kur jūsų lobis, ten ir

jūsų širdis“ (Lk 12,34). Minios besišypsančių, laimingų, švenčiančių jaunuolių, kuriems nėra svetimas Jėzaus vardas ir kurie džiaugsmingai šventė mūsų tikėjimą, man priminė „galingą sprogimą“, kuris truko akimirka, bet buvo labai stiprus. Jaunimo dienų metu pajutau didžiulę tikėjimo jėgą, įkvėpiančią ir teikiančią jėgų toliau sekti Kristumi.

Toliau sekdamas Juo, keliavau į Berčiūnus (Panevėžio raj.), kur vyko jaunųjų ateitininkų sąjungos vasaros stovykla. Pirmą kartą Berčiūnuose

lankiausi 2004-ais metais. Tą kartą buvau stovyklos dalyvis, o šiais metais, po vienuolikos metų pertraukos, grįžau jau kaip vienas iš stovyklos vadovų.

Man buvo pavesta globoti dešimt 12-os metų amžiaus berniukų iš šimto penkiasdešimties stovykloje dalyvavusių vaikų. Būdamas su vaikais patyriau tikrąją nuoširdžios draugystės vertę ir jų žibančiose akyse regėjau paties Išganytoją žvilgsnį.

Po intensyvios stovyklos programos išsiruošiau į jaunimo tylos rekolekcijas Palendriuose, į vietą, kur rodos, kad Dangus yra arčiau nei bet kur kitur. Per pastarąsias rekolekcijas turėjau galimybę iš naujo susitikti su savimi ir įsiklausyti į tai, ką man asmeniškai kalba Dievas. Tos keturios dienos tyloje buvo ypatingos, nes iš naujo pajutau Viešpaties didybę tame paprastume ir kuklume, su kuriais susidūriau viešėdamas pas brolius benediktinus.

Vasaros nuotykių tuo nesibaigė. Rugsėjį pradžioje keliavau į Šilutę, kur iš visos Lietuvos rinkosi moksleiviai ateitininkai. Rinkosi tam, kad išbandytų save ir savo ištvermę. Šilutėje turėjo prasidėti žygis, pavadinimu „Išlikimas“.

Susirinko apie septyniasdešimt moksleivių, kurie pasidalinę į tris grupes, keliavo po Klaipėdos kraštą. Man teko būti vienos grupelės vyresniuoju. Kartu su devyniolika jaunuolių per keturias dienas įveikėme apie šimtą kilometrų pėsčiomis ir pasiekėme Kintus. Žygis buvo ištis puiki kūno ir sielos mankšta, nes jo metu susidūrėme su rimtais išmėginimais. Tomis dienomis pliekė didelis karštis, kartu nešėme nelengvas kuprines ir palapines, atstumas buvo taip pat nemenkas, bet mus stiprino malda, per kurią jautėme Viešpaties globą, kuri mus vedė ir neleido pasiduoti. Išlikome visi. Priešpaskutinę žygio dieną teko miegoti kopose prie jūros, po atviru žvaigždėtu dangumi. Tai buvo viena iš nuostabiausių patirčių šią vasarą.

Truputį plačiau noriu papasakoti apie vieną

katalikišką projektą, pavadintą Šv. vyskupo Adalberto vardu („Adalbertus Werk“), kuriame teko dalyvauti vidurvasarį. Jis turi seną ir ilgą istoriją, kuri siekia net Antrojo pasaulinio karo pabaigą. Projektas prasidėjo liepos 25-ą dieną Klaipėdoje. Šiaip jo centras yra vienas iš Vokietijos miestų (netoli Düseldorfo esantis miestas Borkenas), bet šiais metais, kartu su Klaipėdos jaunimo centru, laukėme svečių Lietuvoje. „Adalbertus Werk“ projekte, vienijančiame įvairaus amžiaus vokiečius, lenkus bei lietuvius, dalyvavau jau ketvirtą kartą. Pastaruosius kartus keliaudavau į Vokietiją. Šių metų susitikimo tema buvo „Lietuva – daugelio kultūrų ir tautų lopšys“. Su svečiais iš Lenkijos ir Vokietijos, kurių buvo apie dvidešimt, bandėme atsekti svetimtaučių palikimą Lietuvoje. Pirmąsias dienas kartu keliavome po mažąją Lietuvą, ieškodami vokiškos kultūros palikimo, buvome ir Nidoje bei Juodkrantėje, net čia pavyko aptikti germaniškos kultūros liekanų. Vėliau keliavome į Kauną, čia lankėme mūsų tautos genijaus M. K. Čiurlionio Nacionalinį dailės muziejų, grožėjomės laikinosios sostinės senamiesčiu bei jo panorama. Praleidę pusdienį, vykome į mūsų nuostabiąją sostinę, kurioje be abejo aptikome daugelio tautų ir kultūrų pėdsakų, kurie puošia mūsų Tėvynę. Su grupe iš Vokietijos buvo atvykęs ir tėvas dominikonas, tad pasirūpinau, kad projektą galėtume užbaigti Šv. Mišiomis Vilniaus Arkikatedroje bazilikoje, prie Šv. Kazimiero palaikų, kuris yra labai brangus ne tik lietuviams ir lenkams, bet ir visai Europai. Taip pat teko vesti ekskursiją po Vilniaus miestą, tad neapleidau ir pačių mums svarbiausių ir brangiausių vietų – Gailestingumo šventovės ir Aušros vartų, kur meldėmės ir Dėkojome Dievui už bendrystę bei dovanas, kuriomis projekto metu buvome apžerti.

Likusią vasaros dalį praleidau su artimaisiais. Taip pat patarnavau savo parapijoje, aplankiau kitas miesto bažnyčias, susitikau su savo draugais. Taigi, mano vasaros atostogos, mano vasaros nuotykių, ištis buvo nepakartojamas, džiaugsmingas ir kupinas Dievo dovanų. Vasaros pabaigoje buvau laimingas žinodamas, kad netrukus teks grįžti į seminariją, kur toliau stengsiuos klausytis Dievo balso ir nuolankiai vykdyti Jo valią rengiantis meilės tarnystei.

Iš seminarijos gyvenimo

**Kl. Arnas Vainauskas,
I kursas**

Seminarija - artimo meilės mokykla

Įsimintinesnės seminarijos šventės ateina ir praeina, o mūsų antrųjų namų kasdienybė teka sava vaga. Kiekvieną dieną, kiekvieną savaitę ji nusineša klierikus tolyn pašaukimo upe. Ir nei vienas iš mūsų negalime pasakyti, kad praėjus vieneriems metams niekas nepasikeitė. Sutanos dar labiau susidėvėjusios, labiau apsitrynę ir brevijoriai, pirmakursiai pagaliau atrado savo vietą koplyčioje ir visi žino, kad štai ten sėdi klierikas, kuris pasiryžo sekti Kristum iki galo.

Mūsų dienos bėga sparčiai, kartais nepalikdamos mums laiko apmąstyt praleistą laiką, štai kaip greit tas laikas eina! Seminarijos namų gyventojai kelia klausimus – ką reiškia būti bendruomenėje, ką reiškia būti pasiruošimo kunigystei keliu žengiančiu klieriku, kuomet esame kartu būtent čia ir dabar, šiame laike, šioje erdvėje – panašiai kaip ir dvylika apaštalų anuomet? Arba su kuo galėtumėm palyginti gyvenimą tarp brolių, kuomet kaip niekad labiau širdyje išgyveni tylų, bet užtikrintą Kristaus kvietimą mylėti artimą? Kartą vienas brolis kalbėjosi su broliu:

- Sakyk man, broli, ką reiškia būti seminarijoje?

Šis kiek pagalvojęs, atsakė:

- Būti seminarijoje reiškia būti meile, - ir kiek ilgiau pasvarstęs pridūrė: meile, kuri atleidžia ir nenešioja užanty pykčio.

Klierikas yra pašauktas jau seminarijoje praktikuoti meilės dorybę, idant viskuo, o ypač gailestingumu taptų panašus į Kristų – Gerąjį Ganytoją. "Nenusidėkite! Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės" (Ef 4,26-27), - skelbia brevijoriaus

naktinės maldos žodžiai. Eiti poilsio ramybėje ir vienybėje su broliais yra didžiulė Dievo dovana, kartu ir nelengva atsakomybė. Dievui reikalingas mūsų bendradarbiavimas, idant Jo malonė mus perkeistų, kitaip aklina užverta širdis atšala ir pasidaro nejautri Šventosios Dvasios dvelksmui.

Čia verta prisiminti seminaristų Varioko ir Liudo Vasario pokalbį, kurį randame Vinco Mykolaičio Putino „Altorių Šešėly“:

- Na, kaip tu? Apsipratai šičia? - pradėjo Variokas.

- Nieko. Jau baigiu priprasti.

- Patinka?

- Su patikimu kitas reikalas. Bet nieko nepadarysi, - nenorom ir nereikšmingai atsakinėjo Vasaris. Bet Variokas nerimo:

- Kaip nieko? Jei nepatinka, tai ir meski.

- Dar per anksti. Reikia palaukti, išbandyti.

- Jei dabar per anksti, tai paskui bus per vėlu. Minėsi mano žodį! - pabrėžė Variokas. Žinai ką, kalbėkim atvirai, - tęsė jis toliau. Nors tu ir menkas vyras, bet ne šnipas. Tavimi aš galiu pasitikėti. Tu manim tuo labiau. Sakyk, dėl ko tu stojai į seminariją?

Tas „kodėl“ kaip skambūs rytmetiniai varpo dūžiai kiekvieną dieną beldžiasi į jauno seminaristo širdį. Kodėl aš čia? Juk galėčiau būti kur nors kitur, už sienų driekiasi visa galybė galimybių! Kodėl aš vis dar čia? Kokie mano motyvai? Koks mano tikslas? Ar Viešpats išties nusprendė man padovanoti šią nuostabią dovaną? O gal visa tai iliuzija – gudrybė proto, pernelyg aukštai sumaniusio iššokti?

- Viešpatie, atėik man padėti... Viešpatie, skubėk manęs gelbėti... - su viltimi skamba brevijoriaus eilutės. Pakyla širdis, pakyla ir protas ir įsiviešpatauja ramybė.

Kunigystės malonės ir jos uždavinių akivaizdoje šventieji jausdavosi primygtinai raginami atsiversti, kad visu savo gyvenimu liudytų Tą, kurio tarnais juos padarė Šventimų sakramentas. Antai Šv. Grigalius Nazianzietis, būdamas dar visai jaunas

kunigas, sušunka:

„Reikia apsivalyti pačiam, prieš apvalant kitus; reikia įgyti išminties, kad galėtum jos mokyti kitus; reikia tapti švyturiu, kad kitus apšviestum, pačiam artintis prie Dievo, kad ir kitus prie Jo vestum“, o šventasis Arso klebonas sako: „Kunigas tęsia žemėje atpirkimo darbą... [...] gerai supratęs, kas yra kunigas žemėje, mirtum ne nuo išgąščio, o iš meilės... [...] kunigystė yra Jėzaus širdies meilė“.

Tos pačios maldos, tos pačios psalmės, tas pats Viešpats, tie patys broliai, tie patys varpo dūžiai, ta pati regula, tie patys koridoriai, laiptai, laipteliai, pušynas ir visgi... kiekvieną dieną viskas kitaip – ne taip kaip vakar. Galbūt čia veikia meilė – toji Viešpaties dovana, kuri leidžia kasdienybėje, paprastuose dalykuose artintis prie Dievo su vis

labiau augančia nuostaba, kad tu išties esi čia, o ne kur kitur? Kad būtent tavo širdyje įvyko stebuklas, kurio negali aprašyti ir paaiškinti jokie biologijos ar fizikos vadovėliai? Kad būtent tavo būties gelmėje, brangus seminariste, Kristus nusprendė ištarti vienai vieną sakinį „*sek paskui mane*“?

– *Palauk, palauk... praeis, – plaka liežuviais seminaristų kantrybę už seminarijos sienų bandantys žmonės.*

O mes, broliai, vis iš naujo ir iš naujo kartojam:

– *Nepraeis, nepraeis... Viešpatie, atverk mano lūpas! Ir aš tave šlovinsiu... garbė Dievui – nuolankios meilės mokyklos Kūrėjui! Kaip buvo pradžioje, dabar ir visados ir per amžius...*

Susipažinkime

**Naujasis seminarijos
rektorius kun. dr. Hans
Friedrich Fischer**

Iš pašaukimo istorijos...

Gimiau 1946 m. birželio 17d. Turingijoje, Vokietijoje - Ūderyje. Esu vyriausias iš septynių mano tėvelių vaikų.

Po brandos atestato gavimo nuo 1965 m. iki 1970 m. Leipcigo universitete studijavau slavistiką ir anglistiką. Baigęs šias studijas, vienerius metus dirbau rusų ir anglų kalbų mokytoju Wittenberge. 1971 m.

įstojau į Leipcigo Šv. Pilypo Nerio Oratoriją. Po vienerių noviciato metų nuo 1972 m. iki 1976 m. studijavau Erfurto kunigų seminarijoje. 1978 m. balandžio 9 d. Leipcigo Švč. M. Marijos bažnyčioje buvau išventintas kunigu.

Turėčiau paminėti keletą žmonių, kurie man labiausiai padėjo mano dvasiniame kelyje. Visų pirma tai buvo Ūderio klebonas Karl Genau. Jis pasakė mano mamai: "Jūsų sūnus būtinai turi lankyti gimnaziją, nes jis bus Bažnyčiai arba didelė pagalba, arba didelis pavojus". Jis ir rėmė mane tiek gimnazijos, tiek universiteto laikais. Taip pat reikia paminėti mano rusų kalbos mokytoją Heinz Zetzel gimnazijoje. Būtent jis mano širdyje pažadino dėmesį užsienio

kalboms ir kultūroms. Čia taip pat reikėtų paminėti mano universiteto dėstytojus prof. Ernst Eichler, dėstytojus Nikolai Sillat ir Wilhelm Reinhold, kuriems

esu dėkingas už gilesnį susidomėjimą Rytų Europos žmonėmis ir kultūromis. Reikšmingai prie mano dvasinio augimo prisidėjo Leipcigo Oratorijos tėvai Werner Becker, Josef Guelden, Wolfgang Trilling, Theodor von Vittinghoff-Schell, Clemens Rosner ir Eberhard Kirsch. Kiekvienas savaip jie padarė man didelį įspūdį supažindindami mane su krikščionių laisvės dvasia ir iš to kylančia pareiga ginti žmogaus teises. Būtent Oratorija turėjo didžiausią įtaką, kad tapau tuo, kuo dabar esu. Už tai reikia padėkoti Šv. Pilypo Nerio Oratorijai, kurios dvasioje buvau išauklėtas. Šis šventasis buvo maldos, džiaugsmo ir socialinio užsiangažavimo žmogus.

Buvimas oratorijoje padėjo užmegzti pirmuosius kontaktus su čekų disidentais profesoriais Ivan Medek, Jan Sokol, profesore Dana Nemcova, kunigais Bonaventūra Bouše, Ota Madr, Jozef Zvežina, Jaroslav Vrbensky ir dabartiniu Prahos vyskupu pagalbininku Vaclav Maly, kurie visi prisidėjo prie Chartos 77 įkūrimo. Jie dar labiau pagilino mano užsiangažavimą žmogaus teisių judėjime. Man buvo ypač svarbu tai, kad jie žmogaus teisių veikloje vadovavosi religiniais įsitikinimais. Jeigu jauti, kad Dievas tave myli, negali kitaip elgtis, kaip dalintis šita meile su kitais. Būtent šią mintį ir mėginau realizuoti mūsų parapijos Pax Christi grupėje. Turėčiau paminėti ir savo draugus Lietuvoje: germanistą ir vertėją Leoną

Petravičių, menininkus Ingę ir Gytį Talmantus, Algį Švėgždą bei kunigą Joną Lauriūną, kurie paskatino mane pamilti ir skirti dėmesį šiai sunkiai gyvenančiai šaliai. Ingė ir Gytis Talmantai, Romas Karpavičius ir jų kolegės iš Čiurlionio meno mokyklos mokė mane sujungti humanitarinę pagalbą su žmonių kultūriniais poreikiais.

Pradėjau organizuoti įvairiausių pagalbą Lietuvai. Supratau, kad tokia pagalba bus tik tada sėkminga, kuomet pagalba eis nuo žmogaus prie žmogaus, o ne iš organizacijos į organizaciją. Ypač svarbus buvo pagalbos teikimas nuo Černobylio katastrofos nukentėjusiems vaikams. Ši akcija sujungė trijų šalių žmones. Paminėti galima ir motinas bei jų vaikus iš Kijevo. Lietuviai savo draugus kijeviečius mokė, kaip geriau ginti savo interesus. Tokiu būdu Anykščių sanatorija galėjo garantuoti darbą savo darbuotojams vasaros atostogų laikotarpyje. Čiurlionio mokyklos moksleiviai ir mokytojai kartu su Kijevo vaikais piešė ir tapė bei organizavo piešinių aukcioną vaikams ir jų motinoms. Iš Vokietijos atėjo reikalingi pinigai.

Taip pat man buvo svarbi Betanijos veikla. Dar atsimenu, kai pirmą kartą išgirdau apie šį planą, nutariau surinkti maisto produktus. Kai apie tai sužinojo mano sesuo Roswitha, man priekaištavo, kad mąstau kaip tipišką, nuo pasaulio dvasios nutolęs

kunigas: „Jiems gi nereikia tavo morkų ir bulvių, jiems reikia pinigų.“

Ši pagalba padėjo užmegzti kontaktą su tuometiniu arkivyskupu A. J. Bačkiu. Jis pakvietė

mane dėstyti Bažnyčios istoriją atkurtoje Vilniaus seminarijoje. Taip 1994 m. lapkričio mėnesyje pradėjau dėstyti Bažnyčios istoriją mūsų seminarijoje. Iki 1997 m. vasaros kiekvieną semestrą atskrisdavau dėstyti Bažnyčios istoriją. Dar atsimenu, kaip 1994 m. lapkričio mėnesį atskridusį į Lietuvą, mane apgyvendino kambaryje, kurio nebuvo galima rakinti. Tada niekas manęs apie tai neinformavo, o aš, kaip tvarkingas vokiečių, išeidamas užrakinau. Sugrįžęs atgal, negalėjau atidaryti durų. Tuometiniam klierikui Povilui Paukšto kopėčiomis teko užlipti į antrame aukšte esantį kambarį pro langą. Atlikdamas šią operaciją jis jį išdaužė, todėl lapkričio gale teko miegoti natūraliu būdu vėdinamoje patalpoje. Tuometinis ūkvedys P. Panavas anuomet galvojo, kad vokiečių susipakuos lagaminą ir išvyks, bet kaip

matote, po dvidešimt vienerių metų aš ir vėl esu čia.

1997 m. vasario 16 d. buvau apdovanotas Gedimino ordinu, o 2012 m. man buvo suteikta Lietuvos pilietybė. 2002 m. atsirado grupė jaunų kunigų, kurie pareiškė norą įkurti Pilypo Nerio Oratoriją. 2008 m. gegužės 10 d. Vilniuje buvo įkurta

pirmoji Lietuvoje Pilypo Nerio Oratorija. Iki šiol esu šios Oratorijos prepozitu.

Pasidalinimas mintimis

Kl. Gediminas Grigaliūnas,

V kursas

Kl. Arnas Vainauskas,

I kursas

Dievui pašvęstas gyvenimas

Katalikų Bažnyčios Katekizme aiškinant, kas yra pašvęstas gyvenimas sakoma: „Dievui pašvęstojo gyvenimo skiriamasis ženklas yra Bažnyčios pripažintas pastovus gyvenimo būdas, įžadais įsipareigojus laikytis Evangelijos patarimų: skaistumo, neturto ir klusnumo. Žmogus, jau Krikštu paskirtas labiau už viską mylėtinam Dievui, pašvęstojo gyvenimo kelyje labiau pasiaukoja tarnauti Dievui ir visos Bažnyčios labui“.

Išlikdami ištikimi Tradicijos dvasiai, Vatikano II Susirinkimo Tėvai deklaravo, jog „Evangeliniai Dievui pašvęstojo skaistumo, neturto ir klusnumo patarimai [...] yra dieviška dovana, kurią Bažnyčia iš savo Viešpaties priėmė ir jo malone nesiliauja ją puoselėjusi“ (Dogminė konstitucija apie Bažnyčią *Lumen Gentium* 6.43).

Su kuo palyginti pašvęstojo gyvenimo dovana? Arba koku būdu apibūdinsime tą brangų perlą, kurį Viešpats dovanoja žmonėms, pašauktiems rinktis būtent šį kelią į šventumą? Šventojo Rašto puslapiuose skaitome: “Dangaus Karalystė panaši į dirvoje paslėptą lobį. Atradęs jį žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, perduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą” (Mt 13,44).

Praėjus dviems tūkstančiams metų po to, kuomet Kristus nurodė evangelinių patarimų kelią siekiantiems jau dabar dalinai išgyventi amžinąją Avinėlio ir Jo Sužadėtinės (Bažnyčios) puotą Dangaus Karalystėje laiko pilnatvei atėjus (Apr 21, 9–27), mes regime plačiai pasaulio dirvoje išsisknijusį, bet nuolat

savo šakas į Dievą tiesiantį ir tūkstančiams žmonių artimo meilės jėgą rodantį vienuolijų medį, kuris mums nuolat primena apie tai, kad danguje žmonės “nei ves, nei tekės” (Mk 12,25), bet bus Kristuje viena.

Šia prasme Dievui pašvęstas gyvenimas mums atskleidžia žmogaus dovanojimosi kitam svarbą. Ši dovana iš meilės Kristui tampa ženklu, nurodančiu kiekvieno iš mūsų galutinį tikslą – amžiną bendrystę su Švč. Trejybe Dangaus Karalystėje, kur „mes ilsėsime ir regėsime, regėsime ir mylėsime, mylėsime ir garbinsime. Štai kas įvyks pabaigoje, kuri neturės pabaigos“ (Šv. Augustinas: Apie Dievo valstybę prieš pagonis 22.30).

Tai, žinoma, nereiškia, kad *šis pasaulis* ir *šis gyvenimas* kažkur pranyksta ar pradingsta, ar tarsi tampa nereikšmingu dalyku, kurį užgožia palaimingos ateities vizija: “Vienuoliai stropiai tesirūpina, kad per juos Bažnyčia kasdien vis geriau galėtų tiek tikintiesiems, tiek netikintiesiems parodyti Kristų – tiek kontempliuojantį kalne, tiek skelbiantį minioms Dievo karalystę, tiek gydantį ligonius, [...] atvedantį į gerą kelią nusidėjėlius, tiek laiminantį vaikus ir visiems darantį gera, tačiau visuomet klusnų jį pasiuntusio Tėvo valiai” (Dogminė konstitucija apie Bažnyčią *Lumen Gentium* 6.46).

Dievui pašvęstas gyvenimas yra kasdienė tarnystė, kuri kiekvieną dieną pareikalauja iš pašvęstojo asmens vis iš naujo radikaliai pasirinkti Kristų skaistume, neturte ir klusnume vykdant Dievo Tėvo valią.

Kad geriau suprastumėm, kaip tai išties atrodo realioje tikrovėje, nusprendėm pasiklausti tų, kuriems kvietimas “išsižadėti savęs, paimti savo kryžių ir sekti paskui Kristų” (Mk 8, 34) yra daugiau negu vien tik žodžiai ar vadovėlinės tiesos, taip niekuomet ir netampančios apsisprendimu *eiti iki galo*.